



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. H.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. KUZL- 70471/2017, sp. zn. KUSP-70471/2017/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. KUZL- 70471/2017, sp. zn. KUSP-70471/2017/DOP/Mu (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž ze dne 11. 9. 2017, č. j. MeUKM/060299/2017, sp. zn. MeUKM/012791/2016 361-76 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“), a to v rámci vymezení skutkové věty a odkazu na dotčená ustanovení právních předpisů ve výroku II. a výroku o uložené pokutě. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 13. 2. 2016 v 12:59 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn., RZ:, s přívěsným vozíkem (RZ:, v obci Břest na silnici č. I/55 ve vzdálenosti 121,2 metrů od domu č. p. 278 ve směru jízdy na obec Hulín, přičemž nerespektoval rychlost stanovenou pro daný úsek 50 km/h, kdy mu byla hlídkou Policie ČR DI Kroměříž prostřednictvím silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 71 km/h, tedy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 68 km/h, čímž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 18 km/h.
3. Současně žalobce nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem a při řízení vozidla neměl u sebe osvědčení o registraci vozidla - přívěsného vozíku (RZ:) – podle zvláštního právního předpisu ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), čímž porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) a ust. § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu. Za spáchání výše uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 300 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že spáchání přestupku bylo žalobci prvostupňovým správním orgánem prokázáno bez důvodných pochybností. Pokud se jedná o přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti, žalovaný upřesnil, že bylo protiprávní jednání doloženo výstupní fotodokumentací z rychloměru, který byl řádně ověřen a splňoval podmínky stanovené příslušnými právními předpisy v oblasti metrologie. K tomu žalovaný doplnil, že mohou být snímky ze záznamového zařízení zobrazeny výlučně pomocí specializovaného programu, což je mu známo z úřední činnosti. Manipulace s jejich obsahem je proto vyloučena.
5. Pokud se jedná o související námitku tzv. slip efektu a nedodržení návodu k obsluze rychloměru, žalovaný se s argumentací žalobce neztotožnil. Poukázal zejména na skutečnost, že nelze jím prezentované a konkrétními podklady doložené závěry aplikovat na měření prováděná rychloměry ověřenými podle českých právních předpisů. Současně žalovaný odkázal na vyjádření společnosti ATS-Telecom Praha, a.s.,

podle kterého je slip efekt u použitého rychloměru vyloučen s odkazem na algoritmus „error trapping“. Vozidlo žalobce navíc nebylo měřeno z boční strany, ale v souladu s návodem k obsluze na spodní části přední masky, jak vyplývá z výstupní fotodokumentace a výše uvedeného vyjádření společnosti ATS-Telecom Praha, a.s. Nad rámec uvedeného žalovaný doplnil, že je mu z úřední činnosti známo používání počítačového programu, který správnost provedeního měření kontroluje a v případě pochybení jej anulují. Další provádění důkazů proto považoval žalovaný za nadbytečné.

6. Obdobně žalovaný vypořádal námitku nedodržení požadovaného úhlu měření, a to s odkazem na vyjádření společnosti ATS-Telecom Praha, a.s., včetně skutečnosti, že je tzv. cosinus efekt žalobci ku prospěchu, neboť má za následek naměření nižší rychlosti vozidla. V tomto kontextu žalovaný odmítl namítanou zaujatost společnosti ATS-Telecom Praha, a.s. jakožto vlastníka rychloměru. Odkázal přitom nejen na obsah ověřovacího listu, ale také judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v minulosti považoval vyjádření dané společnosti za dostatečný důkaz o správnosti provedeního měření rychlosti. Za účelovou a odporující obsahu správního spisu poté žalovaný označil námitku žalobce, že mu nebylo ze strany policistů umožněno, aby zkontroloval úřední značky na rychloměru. Nebylo tedy důvodu provádět s ohledem na omezenou zásadu materiální pravdy další dokazování, a to ani ve vztahu ke statistice nehodovosti v místě spáchání přestupku, neboť zvýšení bezpečnosti provozu měřením rychlosti vyplývá z faktických podmínek silničního provozu a pořízené fotodokumentace.
7. Stejně tak považoval žalovaný za dostatečně prokázané spáchání přestupku spočívajícího v řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu, a to na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, jejichž věrohodnost nebyla důvodně zpochybněna. Částečné rozpory či nedostatky mohou být způsobeny časovým odstupem od spáchání přestupku a podání svědecké výpovědi. Co se pak týče spolujezdců žalobce, byli ze strany prvostupňového správního orgánu opakovaně a neúspěšně předvoláni k podání svědecké výpovědi. Dokonce jim byla uložena pořádková pokuta. Námitka žalobce o šikanózním postupu policistů tak zůstala v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Naopak oba policisté v kontextu skutkových okolností shodně vypověděli, že žalobce nebyl za jízdy bezpečnostním pásem připoután, aniž by měl žalovaný s ohledem na jejich nestrannost a výhledové podmínky v místě měření rychlosti důvod uvedeným skutečnostem nedůvěřovat.
8. Na tomto závěru nemohou podle žalovaného nic změnit ani nepravdivá a účelová tvrzení žalobce o nejednoznačnosti a zaujatosti svědeckých výpovědí policistů. V daném případě se navíc jednalo o přestupek, který je svou povahou pozorovatelný pouhým okem, aniž by bylo po policistech možné spravedlivě požadovat jeho fotodokumentaci. Je pak běžnou praxí, že je ze strany policistů vybavení vozidla bezpečnostním pásem kontrolováno. Vozidlo žalobce ostatně bylo podle typu a roku výroby bezpečnostním pásem nepochybně vybaveno.
9. Ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu dále žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí rovněž ohledně přestupku nepředložení osvědčení o registraci vozidla (přívěsného vozíku). Námitky žalobce nebyly ničím podloženy a nemají oporu ve správním spisu. Z toho naopak stejně jako ze svědeckých

výpovědi policistů vyplývá, že se žalobce do oznámení přestupku odmítl vyjádřit a pouze žádal věc postoupit do správního řízení. Z hlediska posouzení viny je rozhodné pouze to, že potřebné doklady nebyly na výzvu předloženy.

10. Ve vztahu ke zbývajícím námitkám pak žalovaný doplnil, že není povinností správních orgánů uvádět ve výroku bodový postih za přestupek či konkrétní formu zavinění. Co se týče namítaného porušení zásady rovnosti zbraní, prvostupňový správní orgán podle žalovaného učinil dostatečné kroky k tomu, aby si svědecké výpovědi spolujezdců žalobce opatřil (opakovaná výzva a uložení pořádkové pokuty). Využití institutu předvedení je závislé na fakultativním rozhodnutí správního orgánu, které nelze automaticky vyžadovat za předpokladu, že mají navrhovaní svědci potvrdit toliko nekonzistentní tvrzení obviněného z přestupku. Závěrem žalovaný doplnil, že byla pokuta uložena v souladu se zákonem, a to při zohlednění jak přitěžujících (přestupková minulost, spáchány tři přestupky), tak polehčujících okolností (absence škody na majetku).

III. Žaloba

11. Žalobce namítal, že byla žalovaným provedena nepřípustná změna právní kvalifikace, neboť mu bylo prvostupňovým správním orgánem kladeno za vinu, že neměl osvědčení o registraci vozidla u sebe, nikoliv že jej na výzvu nepředložil. Podle žalobce tedy vyvstaly důvodné pochybnosti, zda byla totožnost skutku dodržena. V důsledku toho mu mělo být znemožněno řádné vedení obhajoby, protože se nemohl ke změně právní kvalifikace vyjádřit.
12. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že mu policisté během silniční kontroly na žádost nepředložili ověřovací list rychloměru, což vyvolává pochybnosti o tom, zda měření proběhlo řádně ověřeným měřícím zařízením. Tyto pochybnosti nebyly odstraněny ani výsledkem spolujezdců či ohledáním, což žalobce v řízení jako důkaz navrhoval. Samotná existence ověřovacího listu neznámá, že nedošlo po jeho vydání k poškození rychloměru nebo odstranění úředních značek, pakliže na něm byly řádně umístěny. Závěry správního orgánu jsou v tomto ohledu nelogické a nereflektují námitku, zda vůbec ověřovací list patří k použitému rychloměru.
13. Žalobce rovněž považoval za nesprávnou argumentaci správního orgánu k dalším námitkám týkajícím se provedení měření rychlosti, pakliže pouze odkázal na vyjádření společnosti ATS-Telecom Praha, a.s., která Policii ČR použitý rychloměr prodala. Měla být totiž posuzována věrohodnost takového důkazu, a to s ohledem na možnou podjatost prodejce měřícího zařízení, který navíc nemá žádné odborné znalosti. Úvaha žalovaného, že jej zpracovala kompetentní osoba, nebyla ničím podložena. Závěry uvedené v daném vyjádření poté nebyly podloženy a spolehlivě tak nevyvrátily tvrzení žalobce podpořená konkrétními důkazními návrhy.
14. Tento nedostatek nelze podle žalobce překlenout pouze odkazem na skutečnost, že měření prováděl proškolený policista nebo nepodloženým tvrzením žalovaného o

automatické kontrole výsledků měření speciálním počítačovým programem. Stejně tak je nepodložený závěr žalovaného o tom, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze, a to bez možnosti zkreslení výsledků vlivem slip efektu, neboť v tomto ohledu nebyl žádný důkaz proveden (absence návodu k obsluze ve správním spisu). Navíc nebylo kvůli poloze záměrného kříže a přítomnosti dalšího vozidla prokázáno, že bylo skutečně změřeno vozidlo žalobce. Z více důvodů proto panovaly o správnosti měření rychlosti důvodné pochybnosti.

15. Kromě toho žalobce namítal, že správní orgán účelově hodnotil svědecké výpovědi policistů, ve kterých byly zásadní rozpory a nedostatky. Zejména z fotografie vyplývá, že měl žalobce na sobě černé oblečení, přestože policista Š. uvedl, že mělo být oblečení světlé barvy. Příslušný policista proto vypovídal nepravdivě a jeho výpověď nelze považovat za věrohodnou. Stejně tak policista S. nepravdivě uvedl, že žalobce nezná, přestože s ním prováděl silniční kontrolu dne 6. 12. 2015. Správní orgán ovšem jejich skutkovou verzi bez ohledu na tyto skutečnosti akceptoval, aniž by zohlednil tvrzení žalobce o tom, že byl jejich postup během silniční kontroly šikanózní, vykazující znaky přílišné horlivosti.
16. Dokazování proto mělo být doplněno svědeckými výpověďmi spolujezdců, a to i za pomoci opětovného uložení pořádkové pokuty nebo použití institutu předvedení. Pokud by přesto policisté skutečně viděli sponu bezpečnostního pásu odepnutou před zastavením vozidla, nejednalo by se o společensky škodlivé jednání. Stejně tak žalobce již ve správním řízení argumentoval tím, že osvědčení o registraci vozidla policistům předložil, když mu pouze nějakou chvíli trvalo, než jej ve vozidle našel. Jeho tvrzení nebylo ze strany policistů zpochybněno.
17. Žalobce je rovněž přesvědčen o tom, že odpovědnost za přestupky zanikla. V tomto kontextu poukázal na problematiku nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb., která měla podle čl. XXVI dělenou účinnost. Argumentace žalobce pak spočívala v tom, že rozhodný čl. II odst. 3 daného právního předpisu nespadá pod ustanovení, která nabyly účinnosti dne 1. 10. 2015, neboť se na něj vztahuje účinnost stanovená pro celý právní předpis, tedy ode dne 1. 10. 2016. Na projednávanou věc proto neměla být tato novela zákona o přestupcích ve vztahu k otázce zániku odpovědnosti za přestupek aplikována, což vyplývá také z metodického pokynu a rozhodovací činnosti Krajského úřadu Jihomoravského kraje. K prekluzi by navíc došlo i podle novelizované právní úpravy, neboť bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno až rok po zahájení řízení. Nelze totiž přihlížet k prvnímu rozhodnutí o přestupcích, které bylo k odvolání zrušeno.
18. Dále žalobce namítal nedostatky výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť v něm není uvedeno, podle jakých ustanovení bylo rozhodováno, popř. na základě jaké právní úpravy byla stanovena povinnost k úhradě nákladů řízení. Stejně tak není z výroku patrné, zda se žalobce dopustil jednoho nebo dvou přestupků ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
19. Kromě toho nebyla řádně zdůvodněna výše uloženého správního trestu (dříve sankce), a to s ohledem na konkrétní posouzení důležitosti jednotlivých polehčujících a přitěžujících okolností. Podle žalobce měla být zohledněna rovněž rozhodovací praxe v jiných případech, doba od spáchání přestupku, délka správního řízení, bodový postih

a uložení povinnosti úhrady nákladů řízení. Nelze navíc hodnotit jako přítěžující okolnosti, které jsou součástí skutkové podstaty, ani to, že byl přestupek spáchán ve formě vědomé nedbalosti, což nebylo nijak prokázáno. Správní orgány se pak měly zabývat možností aplikace institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“). Nepodložené jsou rovněž závěry správních orgánů o místě přestupku a hustotě provozu, pokud se zakládají na mapových podkladech, které nebyly jako důkaz provedeny.

20. Závěrem žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Žalobce poté krajskému soudu navrhl, aby prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Ve svém vyjádření k žalobě se žalovaný podrobně věnoval jednotlivým žalobním bodům, přičemž z velké části vycházel z argumentace uvedené v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Konkrétně žalovaný odmítl výklad žalobce, podle něhož mělo dojít k zániku odpovědnosti za přestupky. Podle názoru žalovaného je totiž nutné respektovat dělenou účinnost, která byla v přechodných ustanoveních zákona č. 204/2015 Sb. výslovně stanovena, a to rovněž ve vztahu k ustanovení týkajícího se přerušení běhu lhůt pro projednání přestupku.
22. Stejně tak žalovaný nepovažoval za důvodnou námitku žalobce, že došlo v odvolacím řízení k nepřípustné změně právní kvalifikace, což znemožnilo řádné vedení obhajoby. V nyní posuzované věci totiž žalovaný v souladu se zákonem a na základě stejného skutkového stavu a právní kvalifikace pouze napravit drobné nedostatky ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Nejednalo se tedy o překvapivou změnu, která by mělo za následek ztrátu možnosti podat odvolání. Co se týče přestupku nepřeložení osvědčení o registraci vozidla, dopustil se jej žalobce tím, že daný dokument policistům na výzvu nepředložil, nikoliv tím, že jej neměl u sebe. K tomu žalovaný doplnil, že byl ve výroku napadeného rozhodnutí nedopatřením uveden ve vztahu k porušené právní povinnosti odkaz na jiné ustanovení zákona o silničním provozu, což bude napraveno vydáním opravného usnesení.
23. Pokud se jedná o namítané rozpory a nedostatky svědeckých výpovědí, žalovaný doplnil, že z pořízení fotodokumentace vyplývá, že se u vozidla během silniční kontroly nacházeli tři muži, přičemž dva z nich mají na sobě tmavou mikinu a jeden hnědou mikinu s modrou vestou. Není zřejmé, který z nich byl řidičem vozidla, pročť nemají fotografie v tomto ohledu žádnou vypovídací hodnotu. Předvedení spolujezdců žalobce za účelem podání svědecké výpovědi nebylo prvostupňovému správnímu orgánu závazně uloženo, ale pouze uvedeno jako jedna ze zákonem stanovených možností. Skutkový stav věci byl navíc zjištěn bez důvodných pochybností.
24. Ve vztahu k argumentaci žalobce zpochybňující správnost provedeného měření se žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž doplnil, že se sériové číslo rychloměru (na výstupní fotodokumentaci) shoduje s tím, co je uvedeno

v ověřovacím listu. Jednotlivé námitky žalobce jsou pouze spekulativní. Co se týče tvrzení žalovaného, že jsou výsledky měření rychlosti kontrolovány speciálním počítačovým programem, bylo uvedeno pouze obiter dictum, aniž by se jednalo o nosnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že bylo změřeno vozidlo žalobce, vyplývá ze záznamu přestupku a vyjádření společnosti ATS-Telecom Praha, a.s., které byly jako důkazy v souladu se zákonem řádně provedeny a hodnoceny. Žalobcem navrhované důkazy k prokázání vzniku slip efektu byly založeny pouze na hypotetické situaci.

25. Podle názoru žalovaného byla přezkoumatelně zdůvodněna rovněž výše uložené pokuty, a to s přihlédnutím k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. V této souvislosti pak nebylo jako přitěžující okolnost výslovně hodnoceno, že se žalobce přestupku dopustil z vědomé nedbalosti. Pokud dále nebylo s ohledem na okolnosti případu považováno za nezbytné přistoupit k mimořádnému snížení pokuty či jejímu uložení při spodní hranici zákonného rozpětí, nebylo podle ustálené judikatury povinností žalovaného, aby o tom obviněného v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně informoval. Stejně tak bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí jednoznačně uvedeno, jakých přestupků se žalobce dopustil a na základě jakých ustanovení byla pokuta uložena. Odkaz na prováděcí právní předpis stanovující výši náhrady nákladů řízení byl učiněn v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
26. Ve vztahu k žádosti o nezveřejňování osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a anonymizaci soudního rozhodnutí žalovaný odkázal na dosavadní judikaturu a krajskému soudu v kontextu výše uvedeného navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

27. Ve správním spisu se nachází strojově a ručně sepsané oznámení přestupku (žalobce nepodepsal), úřední záznam, dva záznamy o přestupku, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru a fotodokumentace z místa silniční kontroly na elektronickém nosiči dat - CD. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 11. 4. 2016, ke kterému se na základě plné moci dostavil jeho zmocněnec M. V. Ze strany prvostupňového správního orgánu byl proveden důkaz obsahem správního spisu a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů nstržm. R. S. a nstržm. L. Š.
28. K dotazům policista S. zejména uvedl, že měření rychlosti a zastavení vozidla prováděl jeho kolega. Sám však bezprostředně viděl, že žalobce není za jízdy ani po zastavení připoután bezpečnostním pásem, neboť se stříbrná pojistka leskla na sloupku u řidiče. Vozidlo měli po celou dobu na dohled. Kromě obejití vozidla nebyla prováděna kontrola technického stavu vozidla. Na barvu oblečení žalobce si policista S. nevzpomínal. Policista Š. pak k věci uvedl, že prováděl měření rychlosti, přičemž viděl, že žalobce není při zastavení vozidla připoután bezpečnostním pásem. Měl mít na sobě světlé oblečení a bylo vidět, jak bezpečnostní pás visí u sloupku. Žalobce na výzvu nepředložil osvědčení o registraci k přípojnému vozíku a k přestupkům se nijak nevyjadřoval. Kontrola technického stavu vozidla probíhala jen vizuálním způsobem. Vozidlo bylo neustále na dohled, rychloměr byl ustaven podle návodu k obsluze a fungoval bez problémů.

29. Žalobce zaslal prostřednictvím zmocněnce dne 20. 4. 2016 vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, ve kterém formuloval řadu námitek týkajících se rovněž zákonnosti a správnosti provedeného měření rychlosti, včetně nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Současně navrhl, aby bylo dokazování doplněno. V této souvislosti prvostupňový správní orgán předvolal na den 6. 6. 2016 k podání svědecké výpovědi spolujezdce žalobce, a to M. J., B. N. a J. O. Všichni se ovšem z účasti na jednání prostřednictvím emailu z pracovních a studijních důvodů omluvili. Dále bylo do správního spisu založeno vyjádření společnosti ATS-Telecom Praha, a.s. ze dne 10. 8. 2016, podle kterého proběhlo měření v souladu s návodem k obsluze, přičemž je tzv. slip efekt automaticky potlačován algoritmem „error trapping“. Nenulový úhel měření má za následek tzv. cosinus efekt ve prospěch řidiče.
30. Po uplynutí stanovené lhůty k vyjádření se k obsahu spisového materiálu bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 17. 10. 2016, č. j. MeUKM/066646/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků. K odvolání žalobce podaného novou zmocněnkyní V. Ř. však bylo žalovaným zrušeno. Prvostupňový správní orgán poté za účelem zjištění skutkového stavu opětovně předvolal k podání svědecké výpovědi spolujezdce žalobce na den 17. 5. 2017, ale ani jeden z nich se k jednání bez omluvy nedostavil. Žalobce poté zaslal vyjádření k podkladům pro rozhodnutí dne 20. 7. 2017, a to prostřednictvím nově ustanoveného zmocněnce Asociace pro poskytování právní ochrany z. s. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal.
31. K tomu krajský soud dodává, že byly spolujezdcům žalobce, kteří se k podání svědecké výpovědi bez omluvy nedostavili, uloženy pořádkové pokuty. Jednotlivá podání a rozhodnutí v těchto věcech jsou součástí spisové dokumentace.

VI. Posouzení věci krajským soudem

32. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
33. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
34. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
35. Žaloba **není důvodná**.
36. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění, kteréžto rozdělení sice zcela neodpovídá struktuře zpracování žaloby, ovšem podle přesvědčení krajského soudu lépe reflektuje povahu věci a logiku soudního přezkumu ve správním soudnictví.

A) Zánik odpovědnosti za přestupky - prekluze

37. Žalobce namítal, že odpovědnost za přestupky zanikla, neboť lze institut přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájením řízení a vydáním rozhodnutí o přestupcích podle čl. I bodu 6 novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb. aplikovat až na přestupky spáchané po dni 1. 10. 2016, a to v souladu s účinností stanovenou pro přechodné ustanovení čl. II odst. 3 téhož zákona. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o typovou námitku, která byla již v minulosti uplatňována také v jiných přestupkových věcech. V rámci své rozhodovací praxe pak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že dotčenou změnu právní úpravy ohledně zániku odpovědnosti za přestupek lze aplikovat již na přestupky spáchané po dni 1. 10. 2015.
38. Důvodem je skutečnost, že samotný čl. I bodu 6 zákona č. 204/2015 Sb. je zařazen mezi výjimky, na které se vztahuje dřívější nabytí účinnosti daného právního předpisu, tedy již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, jak vyplývá z čl. XXVI téhož zákona. Přestože čl. II odst. 3, jakožto přechodného ustanovení ke změně ust. § 20 zákona o přestupcích, není ve výčtu ustanovení nabývajících účinnosti již dne 1. 10. 2015 zahrnuto, jedná se o pouhou nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby od této doby platilo nové znění § 20 zákona o přestupcích, ale nikoliv jeho přechodné ustanovení, které má pouze akcesorický charakter (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 As 168/2018 – 24, a ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 – 42; odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
39. Krajský soud se dále neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupky rovněž podle novelizované právní úpravy, protože nelze přihlížet k vydání prvního rozhodnutí o přestupcích, které bylo žalovaným zrušeno. Jak již bylo výše uvedeno, institut přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku ve smyslu novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb. byl správními orgány správně aplikován již ode dne 1. 10. 2015, přičemž v tomto ohledu stanovil v dnes již neplatném ust. § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), jako relevantní právní skutečnosti zahájení řízení, vydání rozhodnutí o přestupku nebo doručení příkazu o uložení pokuty. Není pak rozhodné, zda bylo první rozhodnutí o přestupcích konečné nebo bylo žalovaným zrušeno, neboť má tato okolnost vliv pouze na otázku viny a dodržení objektivní lhůty pro projednání přestupku (2 roky od jeho spáchání), která byla v nyní posuzované věci dodržena.

B) Vady výroku a nepřípustná změna právní kvalifikace

40. Pokud žalobce namítal, že není z výroku o vině prvostupňového rozhodnutí patrné, zda se dopustil jednoho nebo více přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Naopak z formulace učiněné prvostupňovým správním orgánem vyplývá, že bylo žalobci v kontextu skutkových okolností kladeno za vinu porušení dvou povinností řidiče podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) a ust. § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu, což v obou případech naplňuje znaky výše uvedeného přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Důvodnou pochybnost nemůže podle názoru zdejšího soudu vyvolávat pouze skutečnost, že prvostupňový správní orgán použil při právní kvalifikaci jednotného čísla, aniž by explicitně hovořil o dvou přestupcích.

41. V této souvislosti krajský soud dodává, že změnou prvostupňového rozhodnutí nedošlo ke změně právní kvalifikace, která by měla za následek vydání překvapivého rozhodnutí, resp. ztrátu možnosti se odvolat. Prvostupňový správní orgán sice kladl žalobci za vinu, že neměl u sebe při řízení osvědčení o registraci vozidla (přívěsného vozíku), zatímco žalovaný spatřoval naplnění znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu až v tom, že daný doklad na výzvu policisty nepředložil, jak v rozhodné době stanovovalo ust. § 6 odst. 11 téhož zákona (žalovaný připustil chybu v psaní odkazem na ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu).
42. K tomu je ovšem vhodné doplnit, že žalovaný nevycházel z jiných skutkových závěrů než prvostupňový správní orgán, ale pouze reflektovat skutečnost, že lze prakticky postihovat pouze jednání, kdy není osvědčení o registraci vozidla předloženo. Jen tak totiž vyjde pro potřeby přestupkového řízení najevo, že jej řidiče nemá při řízení u sebe. Z protokolu o svědeckých výpovědích zasahujících policistů, kterým byl zmocněnec žalobce osobně přítomen, navíc jednoznačně vyplývá, že na výzvu osvědčení o registraci vozidla (přívěsného vozíku) nepředložil. Sám žalobce ostatně v průběhu řízení adresoval prvostupňovému správnímu orgánu dvě vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, ve kterých výslovně hovořil o přestupku spočívajícím v nepředložení daného osvědčení, přičemž argumentoval tím, že jej ve vozidle pouze nemohl nějakou dobu najít.
43. Ani v žalobě pak nebylo nijak nespecifikováno, čím bylo žalobci řádné vedení obhajoby znemožněno, pakliže oba správní orgány s jeho skutkovou verzí pracovaly a kvalifikovaly ji jako tentýž přestupek, byť s odkazem na porušení odlišných (vzájemně souvisejících) povinností řidiče. Nelze proto považovat napadené rozhodnutí za nezákonné jen proto, že žalovaný nedostatky prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k právní kvalifikaci podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu se zásadou jednoty správního řízení korigoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
44. Co se pak týče namítané absence odkazu na ustanovení rozhodná pro výměru správního trestu ve smyslu ust. § 12 a ust. § 13 zákona o přestupcích, ztotožňuje se zdejší soud s právním názorem žalovaného, že nemusí být ve výroku rozhodnutí o přestupcích uvedena. Nejedná se totiž o ustanovení, která stanovují druh a zákonné rozpětí správního trestu. Naopak obsahují výčet polehčujících a přitěžujících okolností, resp. podmínky pro uložení pokuty nad obecně stanovenou hranici 1 000 Kč či pro uplatnění zásady absorpce. Z hlediska posouzení zákonnosti je ovšem podstatné, že byla uvedena kritéria při rozhodování o výši pokuty řádně zohledněna (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2019, č. j. 55 A 11/2017 – 31, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2019, č. j. 28 A 17/2017 – 74; dostupné na www.nssoud.cz).
45. Stejně tak nelze přistoupit ke zrušení rozhodnutí správních orgánů z toho důvodu, že bylo ve vztahu ke stanovení výše náhrady nákladů správního řízení odkázáno na příslušný podzákonný právní předpis (vyhláška č. 231/1996 Sb.) až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Nejedná se totiž svou povahou o správní trest, ale

zákonem předvídaný důsledek vydání rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků.

C) Pochybnost o totožnosti a ověření rychloměru

46. Žalobce brojil proti skutkovým závěrům správních orgánů, že bylo měření rychlosti provedeno v souladu se zákonem, resp. rychloměrem, který byl za tímto účelem řádně ověřen. V této souvislosti žalobce doplnil, že mu nebylo policisty během silniční kontroly na žádost umožněno, aby si rychloměr a ověřovací list prohlédl. V tomto kontextu navrhoval provedení důkazu ohledáním a svědeckou výpovědí spolujezdců, neboť vyvstaly pochybnosti, zda byl použit rychloměr uvedený v ověřovacím listu a zda na něm byly umístěny neporušené úřední značky.
47. Předně krajský soud uvádí, že se jedná o typovou argumentaci, která je v přestupkových věcech zastupovaných výše uvedeným právním zástupcem pravidelně používána (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně ve věcech pod sp. zn. 33 A 33/2017, sp. zn. 32 A 25/2017 nebo sp. zn. 41 A 6/2018). Co se týče namítané pochybnosti o totožnosti použitého rychloměru, je vyvrácena samotným ověřovacím listem a záznamy o přestupcích, neboť je na všech těchto dokumentech uvedeno výrobní číslo měřidla UX 018191. Související tvrzení žalobce, že mu policisté ani na výslovnou žádost neumožnily rychloměr či ověřovací list zkontrolovat, navíc vyvrací úřední záznam a oznámení přestupku, do kterého se žalobce nevyjádřil a odmítl jej podepsat. Ani jeden z policistů pak nebyl na tuto okolnost dotazován, a to přesto, že byl zmocněnec žalobce podání jejich svědecké výpovědi osobně přítomen a pokládal jim otázky.
48. Uplatnění námitky založené na spekulativním zpochybnění ověření rychloměru (jeho opatření neporušenými úředními značkami) až v dalším průběhu přestupkového řízení, se jeví krajskému soudu jako účelové. Žalobci totiž nic nebránilo, aby tuto skutečnost uvedl do oznámení přestupku nebo s ní v rámci ústního jednání ve věci konfrontoval zasahující policisty. Jelikož neměly správní orgány o správnosti provedeného měření na základě podkladů založených ve spisu důvodné pochybnosti, bylo další dokazování považováno za nadbytečné. K tomu je vhodné doplnit, že žalobce netvrdil, že některý ze spolujezdců úřední značky na rychloměru kontroloval. Podání jejich svědecké výpovědi, o což prvostupňový správní orgán bez výsledku opakovaně usiloval, by tak nemohlo potvrdit či vyvrátit závěr, že byl rychloměr úředními značkami v době měření opatřen.

D) Pochybnosti o průběhu a výsledcích měření rychlosti

49. Ve vztahu k provedenému měření rychlosti žalobce předně zpochybňoval věrohodnost důkazu v podobě vyjádření společnosti ATS-Telecom Praha, a.s. ze dne 10. 8. 2016, které podle jeho názoru nebylo vydáno nestrannou a odborně způsobilou osobou. Stejně jako ve vztahu k předcházejícímu zpochybnění totožnosti a ověření rychloměru krajský soud podotýká, že patří podjatost výrobce či prodejce měřícího zařízení k typovým námitkám. Společnost ATS-Telecom Praha, a.s. je prodejcem řádně ověřených laserových rychloměrů podle metrologických předpisů, z čehož ovšem nelze automaticky dovozovat její zaujatost při hodnocení výsledků měření v rámci konkrétního přestupkového řízení. Úvaha žalobce pak není kromě spekulativního

tvrzení o účelovosti podaného vyjádření založena na žádných relevantních argumentech či podkladech.

50. Co se týče odborné způsobilosti daného subjektu, je třeba připomenout, že se jedná o obchodní společnost zaměřenou mimo jiné na prodej měřících zařízení v oblasti metrologie, což nepochybně souvisí s nutnou znalostí jejich funkce a technického vybavení. Jelikož se jedná o právnickou (fiktivní) osobu, je zcela logické, že za ní navenek, tedy rovněž při poskytnutí odborného vyjádření, vystupují pověřené fyzické osoby. Je navíc vhodné v souladu s argumentací žalovaného poznamenat, že bylo vyjádření společnosti ATS-Telecom Praha, a.s. v minulosti soudy rozhodujícími ve správním soudnictví jak z hlediska věrohodnosti, tak odbornosti akceptováno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Krajský soud proto nevidí žádný důvod, proč by se měl od dosavadní rozhodovací praxe v nyní posuzované věci odchýlovat.
51. Žalobce poté argumentoval ohledně správnosti provedeného měření rychlosti zejména nedodržením nenulového úhlu a potenciálním rizikem vzniku tzv. slip efektu, což dokládal odkazem na konkrétní zahraniční prameny. V tomto kontextu krajský soud připomíná, že se ve správním řízení uplatňuje zásada omezené materiální pravdy, neboť jsou správní orgány v souladu s ust. § 3 správního řádu povinny zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Za tímto účelem pak mohou v řízení používat na základě zásady volného hodnocení důkazů jakýchkoliv prostředků, pakliže byly získány v souladu se zákonem. Nelze tedy dospět k závěru, že by správní orgány musely provést každý důkaz navržený účastníkem řízení, přestože musí v souladu s judikaturou svůj postup přezkoumatelným způsobem zdůvodnit, aby se nejednalo o projev libovůle v rozhodování (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89).
52. Skutečnost, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, vyplývá nejen z výše uvedeného vyjádření společnosti ATS-Telecom Praha, a.s., která přítomnost slip efektu s odkazem na algoritmus „error traping“ vyloučila (současně poukázala na vznik cosinus efektu při nenulovém úhlu ve prospěch řidiče), ale rovněž ze záznamů přestupku a svědecké výpovědi policisty Š. Ten totiž během podání svědecké výpovědi potvrdil, že rychloměr fungoval správně, resp. nevykazoval žádné známky chybného měření. Podle názoru krajského soudu je navíc nutné považovat za stěžejní důkaz výstupní fotodokumentaci z rychloměru, na které je vozidlo žalobce v obou případech zachyceno na samotném středu, aniž by se mezi ním a rychloměrem bezprostředně nacházela jakákoliv překážka. Samotný záměrný kříž je pak umístěn na střední části přední masky vozidla, což vylučuje, že mohlo být změřeno vzdálenější vozidlo, které je na snímcích zachyceno.
53. Pokud tedy správní orgány tyto podklady, které na první pohled zásadní nedostatky nevykazují, doplnily o vyjádření odborně způsobilého subjektu, nelze považovat jejich postup ve vztahu ke zjištění skutkového stavu za nedostatečný. Stejně tak nelze podle názoru zdejšího soudu hodnotit jako nezákonný postup žalovaného, pokud na základě poznatků z úřední činnosti v napadeném rozhodnutí pouze obiter dictum poukázal na automatickou kontrolu výsledků měření rychlosti speciálním počítačovým programem. Ostatně také soudy rozhodující ve správním soudnictví odkazují například na

skutečnost, že jsou používané rychloměry běžně vybaveny systémem chybových hlášení, zabráňujících tomu, aby byly výsledky chybných měření generovány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45). Závěr o provedení měření v souladu s návodem k obsluze rychloměru, který nebyl do spisu založen, proto nelze s odkazem na zbývající podklady a úvahy správních orgánů považovat za nepřezkoumatelný.

E) Hodnocení svědeckých výpovědí policistů

54. Ve vztahu k otázce hodnocení provedených důkazů žalobce namítal, že byly účelově preferovány svědecké výpovědi policistů, přestože vykazovaly zásadní rozpory. Zejména policista Š. uvedl, že měl žalobce světlé oblečení, což však vylučuje fotodokumentace, která byla do správního spisu založena. Stejně tak není pravda, že policista S. žalobce nezná, neboť byl přítomen silniční kontrole jeho vozidla dne 6. 12. 2015. Oba policisté navíc postupovali při kontrole vozidla šikanózním způsobem.
55. Pokud se jedná o spáchání přestupku spočívajícím v řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu, vycházely správní orgány skutečně zejména ze svědeckých výpovědí policistů, kteří shodně vypověděli, že žalobce nebyl za jízdy a při zastavení vozidla připoután. Oba rovněž popsali, že bezpečnostní pás visel vedle sloupku u řidiče. Krajský soud připomíná, že se v případě daného přestupku z povahy věci jedná o obtížně zachytitelné jednání, které je stejně jako například nedání přednosti v jízdě nebo držení mobilního telefonu za jízdy pozorovatelné pouhým okem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 7 As 273/2016 – 45). K jeho spáchání totiž pravidelně dochází v rámci nahodilých podmínek silničního provozu, což v podstatě vylučuje pořízení fotografie nebo videozáznamu, pakliže není silniční kontrola na odhalování těchto druhů přestupků přímo zaměřena (policisté prováděli primárně měření rychlosti).
56. S ohledem na tuto skutečnost nelze považovat za problematické, že správní orgány neprováděly další dokazování, neboť v úvahu připadaly pouze svědecké výpovědi spolujezdců žalobce, kteří se však na předvolání opakovaně a dokonce bez omluvy nedostavili, pročez jim byly uloženy pořádkové pokuty. Nelze se ztotožnit se žalobce v tom, že žalovaný prvostupňovému správnímu orgánu v rámci odůvodnění zrušujícího rozhodnutí nařídil, aby byli spolujezdci předvedeni. Naopak považoval dané opatření spolu s uložením pořádkové pokuty za alternativní možnosti, jak může být přítomnost svědků zajištěna. Výslovně pak doplnil, že nelze po správním orgánu s ohledem na procesní ekonomii a běh prekluzivních lhůt pro projednání přestupku požadovat rozsáhlé opakování marných pokusů o zajištění těchto důkazů. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje, a to zejména za předpokladu, že měli svědci toliko potvrdit skutkovou verzi žalobce, který je v řízení zastoupen zmocněnci známými pro uplatňování obstrukčních praktik a účelových tvrzení.
57. Co se pak týče samotného hodnocení svědeckých výpovědí policistů, lze je podle ustálené judikatury obecně považovat za věrohodné. Důvodem je skutečnost, že policista nemá na rozdíl od obviněného z přestupku osobní zájem na výsledku řízení, ale vystupuje při provádění silniční kontroly a podání svědecké výpovědi v postavení úřední osoby plnící své služební povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 – 42). Krajský soud samozřejmě

nezpochybňuje, že mohou být dány specifické okolnosti, které nestrannost policistů důvodně zpochybní, což však v nyní posuzované věci nenastalo.

58. Předně krajský soud poukazuje za zavádějící tvrzení žalobce, že policista S. během svědecké výpovědi nepravdivě uvedl, že jej nezná, přestože byl přítomen rovněž silniční kontrole jeho vozidla dne 6. 12. 2015. Ze správního spisu totiž vyplývá, že se policista S. v tomto ohledu vůbec nevyjadřoval, přičemž se naopak jedná o tvrzení policisty Š. Bez ohledu na tuto skutečnost nepovažuje krajský soud svědeckou výpověď policisty Stránského za zaujatou jen proto, že byl v minulosti v postavení úřední osoby přítomen jiné silniční kontrole, která byla se žalobcem jako řidičem vozidla provedena. Nejedná se totiž o známost osobního charakteru, která by mohla jeho nestrannost důvodně zpochybnit. V nyní posuzované věci navíc policista S. se žalobcem spáchání přestupků přímo neprojednával.
59. Naopak by v tomto ohledu mohla být relevantní skutečnost, že policisté postupovali při silniční kontrole příliš horlivým až šikanózním způsobem, pokud po žalobci požadovali vyskládání celého zavazadlového prostoru naloženého těžkými dlaždicemi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27). Musela by však být prokázána, resp. nemohla by se zakládat pouze na ničím nepodloženém tvrzení žalobce, které je v rozporu se svědeckými výpověďmi policistů o provedení jen vizuální prohlídky vozidla. Jak již bylo navíc uvedeno, žalobce se na místě do oznámení přestupku vůbec nevyjádřil, přestože lze očekávat, že by údajný nestandardní postup policistů bezprostředně zaznamenal. Argumentace žalobce se proto jeví jako účelová.
60. Namítané rozpory ohledně barvy oblečení se poté týkají pouze výpovědi policisty Š., který k dotazu správního orgánu uvedl, že měl žalobce na sobě světlé oblečení. Policista S. si tyto okolnosti již nepamatoval. Předně je vhodné poznamenat, že policisté běžně provádění několik silničních kontrol denně. Je tedy přirozené, že si nemusí s několika měsíčním odstupem pamatovat všechny detaily související s konkrétním případem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 1/2016 – 51). Z pořízené fotodokumentace navíc sice vyplývá, že mají všechny osoby přítomné u vozidla v zásadě tmavé oblečení (vyjma osoby oblečené ve světle modré vestě), není však zřejmé, zda je měly na sobě ve vozidle předtím, než bylo policejní hlídkou zastaveno. Z fotografií založených ve správním spisu na CD disku není rovněž patrné, která z osob přítomných v zastaveném vozidle je žalobce.
61. Z toho důvodu nelze automaticky považovat výpověď policisty Š. ohledně barvy oblečení za nepravdivou. Bez ohledu na tuto skutečnost zdejší soud stejně jako správní orgány nepovažuje ani případný rozpor v uvedené barvě oblečení za natolik zásadní, aby měl sám o sobě za následek zpochybnění věrohodnosti jinak konzistentních svědeckých výpovědí zasahujících policistů.
62. Podle ustálené judikatury dále není z hlediska posouzení viny podstatné, zda si žalobce bezpečnostní pásy odepnul až před zastavením vozidla, přestože tato skutečnost ze svědeckých výpovědí policistů nevyplývá. Konkrétně lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006-86, ve kterém bylo k otázce materiální stránky přestupku nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem uvedeno, že: „Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která

může brožit jiným účastníkům silničního provozu, jak činí stěžovatel. To, že stěžovatel jel pomalu, nebo že jel v motorovém vozidle sám, není podstatné. NSS opakuje, že řidič se musí připoutat již před začátkem jízdy, resp. od okamžiku, kdy uvede vozidlo do pohybu vpřed, až do ukončení jízdy.“ Z toho lze dovodit, že i kdyby žalobce uvedl pravdivý průběh situace stran odpoutání bezpečnostního pásu několik sekund před zastavením vozidla, jednalo by se o přestupkové jednání.

63. Stejně tak nelze žalobci přisvědčit ani ve vztahu k prokázání přestupku nepředložení osvědčení o registraci vozidla (přívěsného vozíku). Ze svědeckých výpovědí obou policistů, které jsou podle názoru správních orgánů a zdejšího soudu věrohodné, vyplývá, že žalobce na výzvu daný doklad nepředložil. Z hlediska posouzení viny za daný přestupek není podstatné, zda jej ve vozidle hledal či nikoliv. Pokud pak argumentoval tím, že mu nebylo pozdější předložení umožněno, jedná se o ničím nepodložené tvrzení, které v podstatě rozporuje svědecké výpovědi policistů a nemá oporu ve spisu.

F) Zákonnost a zdůvodnění výše pokuty

64. Žalobce v žalobě sdružil rovněž větší množství námitek, kterými brožil proti zákonnosti a přezkoumatelnosti výše uložené pokuty. Pokud se jedná o tvrzené nedostatky odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, krajský soud uvádí, že obsahují podrobné úvahy reflektující jak polehčující, tak přitěžující okolnosti případu. Nelze pak po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby v tomto ohledu procentuálně či obdobným způsobem stanovily jednoznačnou míru důležitosti uplatněných kritérií, jejichž povaha je bez obtíží rozpoznatelná. Stejně tak nevidí krajský soud důvod k tomu, aby správní orgány zohlednily dosavadní rozhodovací praxi, neboť vyměření pokuty je vždy závislé na individuálních okolnostech případu, ale nesmí být excesivní. Za rozhodnou nelze dále považovat ani dobu od spáchání přestupku či délku správního řízení, která je ovlivněna složitostí případu a často také obstrukčními praktikami některých zmocněnců.
65. Kromě toho je nutné rozlišovat mezi správním trestem a uložením povinnosti nahradit náklady řízení, což nemá spoji povahou sankční charakter. Proto správní orgány nepochybily, pakliže tuto skutečnost nehodnotily jako okolnost polehčující. Bodový postih sice naopak nepochybně vykazuje znaky trestního postihu, ale jedná se o automatický důsledek odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků, jehož výše je pevně stanovena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016 – 45). Krajský soud je pak toho názoru, že nebylo úmyslem zákonodárce, aby byla tato speciální forma postihu při výměře pokuty implicitně považována za okolnost polehčující. Ostatně ani faktické provedení záznamu stanovených bodů, včetně eventuální procesní obrany, není součástí řízení o přestupku.
66. Pokud pak žalobce namítá porušení zásady zákazu dvojího přičítání, nijak své tvrzení nezduodňuje. Krajský soud k tomu pouze dodává, že v případě přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zcela pochopitelné, že se správní orgány pochybují při ukládání pokuty mezi spodní a horní zákonnou hranicí rovněž podle toho, jak výrazně byla nejvyšší dovolená rychlost překročena. Příslušné skutkové podstaty totiž tuto okolnost nerozlišují.

67. Přisvědčit nemohl krajský soud ani argumentaci žalobce, že je uložený správní trest nezákonný, neboť nelze považovat za okolnost přitěžující zavinění ve formě vědomé nedbalosti, které navíc nebyla v řízení prokázána. Předně je nutné připomenout, že bylo žalobci kladeno za vinu spáchání celkem tří přestupků. Co se týče jednání spočívajícího v řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu, je podle ustálené judikatury vždy koncipováno na principu vědomé nedbalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 – 46). Naopak se krajský soud zcela neztotožňuje se závěrem správních orgánů, že nemohl být přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti spáchán stejně jako nepředložení osvědčení o registraci vozidla z nevědomé nedbalosti. Skutečnost, že je vozidlo na palubní desce vybaveno tachometrem, ještě neznamená, že jej řidič z objektivních či subjektivních důvodů neustále sleduje, resp. že si musí být překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném okamžiku nutně vědom.
68. Ve všech uvedených případech nicméně pro uznání viny postačuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, přičemž byla v rámci úvah o výši pokuty subjektivní stránka přestupků hodnocena ve prospěch žalobce, tedy jako okolnost polehčující. K uložení pokuty při horní hranici stanovené zákonem došlo zejména s ohledem na místo, čas a počet spáchaných přestupků. Tento závěr nelze podle názoru zdejšího soudu považovat za nepřezkoumatelný pouze proto, že prvostupňový správní orgán vyšel kromě pořízené fotodokumentace z vlastní znalosti místních podmínek, které pouze srovnal s veřejně dostupným mapovým podkladem. Přestože by bylo žádoucí, aby byl do správního spisu například za pomoci funkce „printscreen“ založen, nemá absence daného podkladu sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí.
69. Závěrem krajský soud uvádí, že bylo prvostupňové a napadené rozhodnutí vydáno již za účinnosti nového přestupkového zákona, pročez bylo na místě posuzovat, zda není v případě žalobce splněna některá z taxativně stanovených podmínek pro mimořádné snížení pokuty ve smyslu ust. § 44 daného právního předpisu. To ovšem neznamená, že je povinností správních orgánů v každém odůvodnění rozhodnutí o přestupku výslovně objasňovat, proč nebylo z důvodu nesplnění podmínek k uplatnění daného institutu přistoupeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45). V nyní posuzované věci navíc byla pokuta s ohledem na skutkové okolnosti uložena při horní hranici zákonného rozpětí, z čehož lze logicky dovodit, že správní orgány neshledaly důvody pro její mimořádné snížení. Žalobce dále nijak nespecifikoval, jaká zákonem nově stanovená kritéria měla být správními orgány v jeho prospěch zohledněna.

G) Nesouhlas se zveřejněním osobních údajů (anonymizace rozhodnutí)

70. V žalobě byl poté obsažen nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu opakovaně judikováno, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v

souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.

71. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: „*Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“*

VII. Závěr a náklady řízení

72. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobní námitky jako důvodné, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
73. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. července 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.